

Suomen Vaunuhistoriallinen Seura
Vagnshistoriska Sällskapet i Finland

Pikkujoululounas Wiurilassa 9.12.2018

Lounaalla oli 22 osallistujaa. Hallituksen suunnitelmissa oli alun alkaen järjestää lounas ihan eri paikkakunnalla. Varaus oli tehty ravintolaan hyvissä ajoin, mutta kun olimme odottaneet lähes kaksi kuukautta hintatietoja ja menua, eikä tietoja tullut useasta pyynnöstä huolimatta, tämä retki päätettiin peruuttaa ja turvaudimme taas Wiurilaan. Yksityiskohdat Wiurilan kanssa sovittiin ripeästi, sillä yhden päivän aikana oli kaikki sovittu ja kutsut jäsenille lähti seuraavana päivänä. Vaikka järjestelyt Wiurilan kanssa sujuivat erinomaisen nopeasti, niin hukkasimme runsaasti päiviä toisen ravintolan tietojen odottamiseen ja kutsut lähtivät

siksi vähän viime tipassa. Pahoittelemme tätä. Toisaalta kävi kuitenkin mukavasti, sillä nyt saatiin Valjakkoajon tuki ry:n hallituksen jäsenet myös mukaan.

— ❖ —

Tunnelma Wiurilassa oli lämminhenkinen ja leppoisa. Ruoka oli taas erinomaista ja kaikki

Tervetuloa glögin maku oli erittäin onnistunut. Kuvassa Maija Räihä.

tuntuivat viihtyvän. Tällä kertaa ei pyydetty tuomaan omaa pulloa tai hattua mukaan, vaan pyydettiin kertomaan tarina siitä miten muistaa hankkineensa ensimmäiset tienestit. Arvailumme siitä, että tämä on niitä asioita jotka yleensä muistaa, pitivät paikkansa, sillä kuulimme monta hyvin mielenkiintoista tarinaa lapsuudesta tai varhaisnuoruudesta.

— ❖ —

Olemme aina korostaneet sitä, että seuran järjestämät perinnejouluillat eivät ole varsinaisesti kilpailuja ja koska olemme kuitenkin kilpailuhenkisiä, niin joudumme järjestämään aina jonkun kilpailun pikkujoululounaalla. Tämän

työtarinakilpailun voitti Tuire Suvanto, hän kertoi hienon tarinan siitä miten oli teininä saanut myymäläharjoittelijan paikan nappikaupasta. Nappien lisäksi kaupassa myytiin leluja ja muistoesineitä. Myymäläharjoittelijan työtehtäviin kuului mm. siivousta ja tarvittaessa ikkunanpesua. Kerran oli myymälävastaava joutunut lähtemään kaupungille asioille ja vastuu kaupasta jäi harjoittelijalle. Sillä välin oli joukko merimiehiä pelmahtanut kauppaan ja olivat ostaneet nappikaupan kaikki lelut missä esiintyi jääkarhu, sillä he olivat kuulleet, että Suomi on jääkarhujen maa.

— ❖ —

Myymälävastaavan palattuaan kaupungilta oli hämmästys suuri,

kun kaikki jääkarhut olivat keskellä kesää hävinneet ja kassa pullotti rahaa. Hän osasi asiansa, sillä hän palkitsi tytön tästä kaupasta ylimääräisellä viikon palkalla – nappikauppa siis puolin ja toisin. Tarinapalkinnon voitosta ei kuitenkaan tullut ylimääräistä viikon palkkaa, vaan Baron de Ley-punaviinipullo ja seuran sinivalkoinen ruusuke.

— ❖ —

Tilaisuudessa jaettiin myös toinen palkinto, sillä hallitus oli päättänyt palkita Markku Saaren harmaalla silinterihatulla. Perustelut palkitsemiselle olivat, että hän on ainoana henkilönä osallistunut seuran kaikkiin perinneajoihin ja hän pelasti hallituksen harmillisesta tilanteesta, kun hän kyyditsi

lapsia veloituksetta Vuojoen kartanon perinneajoissa. Paikallinen järjestävä seura kun oli toivonut lapsille mahdollisuutta hevostyötyihin.

— ❖ —

Markku voi nyt ajaa etiketin mukaan harmaassa silinterissä. Hänen aikaisempi ruskea silinterinsä ei pärjännyt perinneajoissa, sillä omistajan kuulu ajaa nimenomaan harmaassa. Sen sijaan muistaakseni tämä ruskea pärjäsi erittäin hyvin niissä pikkujouluissa, joissa pyydettiin tuomaan jokin hattu tai lakki ja kertomaan hatun tarina. Markkun ruskealla hatulla oli nimittäin varsin värikäs menneisyys.

— ❖ —

Anna-Liisa Brüninghaus ja Heikki Heiskanen.

Markku Saari ja uusi hattu.

Etualalla kutsuvieraat Tuula Kuhakoski ja Markku Nyman.

Palkintojen jälkeen ohjelmassa seurasi opastettu kiertokäynti kartanon päärakennuksen yläkerrassa. Päärakennus ei ole yleisölle avointa tilaa, vaan se näytetään vain harvoille ja valituille.

— ❖ —

En malta tässä vaiheessa olla kertomatta, että kun olimme kesällä Vuojoen kartanolla perinneajoissa, niin paikallinen järjestäjä oli järjestänyt kartanon päärakennuksen opastuksen erikseen Vaunuhistoriallisen seuran jäsenille. Opas oli pukeutunut hienoihin vanhan ajan hepeneisiin – oli pitsiä ja röyhelöä enemmänkin. Jotta röyhelöt ja hänen kompetenssinsa oppaana saisi lisää uskottavuutta, hän esitteli itsensä muka Gustav Mauritz Armfeltin jälkeläisenä. Siihen hän ei ollut varautunut, että joukossamme oli oikeasti Gustav Mauritz Armfeltin jälkeläinen.

Tällä kertaa meillä oli siis oikeasti Armfeltin jälkeläinen oppaana. Kiitämme isäntäväkeä, kun saimme tutustua päärakennuksen yläkertaan ja parhaasta mahdollisesta opastuksesta. Kiitämme myös ravintolaa maukaasta ruoasta ja ennen kaikkea siitä, että autoitte meitä ripeällä toiminnalla, että saatiin

pikkujoulukutsut edes kohtuullisen ajoissa jakeluun.

— ❖ —

Kiitämme lopuksi myös pikkujoulupussukoiden ja hauskan valjakkokuvan lahjoittajia. Kuva voi vaikka toimia aamupuurotablettina ja hieno harrastus on heti aamusta mielessä. JJ

— ❖ —

